

51 שנאמר 'והקריבו' הכוונה לקבלת הדם שהיא העבודה שלאחר
 52 השחיטה, כלומר, 'מעבודת 'קִבְּלוֹת' וְאֵילָף נאמרה מְצוֹת כְּהוֹנָה,
 53 ומכך שלא הוזכרה הכהונה בתחילת הפסוק, לגבי השחיטה, לְיָמֵד
 54 הכתוב עַל הַשְּׁחִיטָה שְׁבָשְׂרָה כָּבֵל אֲרָם. ועל כל פנים מבואר
 55 בברייתא שלא הצריכה התורה כהונה בשחיטה, ואם כן אין סברא
 56 להחמיר ולפסול לכתחילה, וקשה, שהרי במשנה משמע שרק
 57 בדיעבד שחיטת הפסולים כשרה.
 58 מתרצת הגמרא: הוּא הַדִּין דְּאֵפִילוּ לְכַתְּחִילָה נְמִי - אכן גם
 59 לכתחילה מותר לפסולים לשחוט, וְהֵטַעַם שְׁנֵקֵטָה המשנה לשון
 60 שמשמעה דיעבד, מְשׁוּם דְּקָא בְּעֵי לְמִיתְנָא - לפי שרצה התנא
 61 לשנות במשנה עם כל הפסולים, גם 'מְמַאִים', שבהם הדין
 62 דְּלְכַתְּחִילָה אמרו חכמים שלא ישחטו, וְזִידָה שְׂמָא יָגְעוּ בְּכִשְׂרָה של
 63 הקרבן ויטמאוהו ויפסלוהו, לכן תֵּנָא - שנה התנא על כל הפסולים
 64 לשון 'שְׂשֻׁחָטוּ', שמשמעותה דיעבד.
 65 מקשה הגמרא: וְכִי מְמַא דִּיעָבֵד - שכבר שחט, שְׂפִיר דְּמִי - שחיטתו
 66 כשרה, וְרַמִּינָהוּ - וקשה על כך ממה ששינוי בברייתא, נאמר בתורה
 67 (ויקרא א ד-ה) 'וְקָמָה יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֵלָה וְנָרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עֲלָיו, ומיד
 68 אחרי כן נאמר 'וְשָׁחַט אֶת בֶּן הַבְּקָר', והוסמכו שתי העבודות זו לזו
 69 כדי ללמד בהיקש, מֵה סְמִיכָה כשרה רק בְּטְהוֹרִים, אִךְ שְׁחִיטָה
 70 כשרה רק בְּטְהוֹרִים, וכיון שדין זה שטמא פסול לשחוט נלמד מפסוק,
 71 בודאי הוא מעבב אף בדיעבד.
 72 מתרצת הגמרא: באמת פסול טמא הוא רק מִדְּרַבְּרָן, ולכתחילה,
 73 כמבואר לעיל שגורו כן מחשש שיגע בבשר, והדרשה שדורשת
 74 הברייתא אינה דרשה גמורה, אלא רק אסמכתא.
 75 הגמרא חוזרת לדון בדרשת הברייתא, שלמדה דין שחיטה בטהורים
 76 מדין סמיכה. מקשה הגמרא: מֵאָ שְׂנָא - במה שונה סְמִיכָה, שפשוט
 77 לתנא שמן התורה היא כשרה רק בטהורים, הרי זה משום דְּכֵתִיב
 78 בסמיכה 'לִפְנֵי ה'', כלומר בעזרה, וטמאים אינם יכולים לעמוד בה
 79 ולסמוך, ואם כן קשה, מדוע את דין שחיטה הווקק ללמוד בהיקש
 80 מסמיכה, הרי לגבי שְׁחִיטָה נְמִי דְּכֵתִיב 'לִפְנֵי ה'', ונלמד מכך שאינה
 81 כשרה בטמאים שאינם יכולים לעמוד לפני ה'.
 82 מתרצת הגמרא: אין הפסוק 'לפני ה' יכול למעט שחיטת טמא, שהרי
 83 אֲפִשְׂר דְּעָבִיד - יכול הוא לעשות סְבִין אֲרוּכָה וְשְׁחִיטָה, והרי זה
 84 נחשב 'לפני ה'', שהרי השחיטה עצמה נעשית בעזרה.
 85 הגמרא מקשה על תירוץ זה: הרי בסְמִיכָה נְמִי - גם כן אֲפִשְׂר
 86 דְּמַעְיִיל יְדִיהָ וְסָמְיָה - יכול הסומך לעמוד חוץ לעזרה ולהכניס ידיו
 87 ולסמוך, ונמצא שהסמיכה נעשית בעזרה, וכיצד נלמד מהפסוק 'לפני
 88 ה' שאין סמיכה בטמאים. מתרצת הגמרא: קִסְבָּר התנא בברייתא,
 89 שְׂבִי'אָה כְּמִקְצֵת - כניסת מקצת גופו של האדם לעזרה, שְׂמָה בִּיאָה
 90 - נחשבת ביאה האסורה לטמא, ולכן אינו יכול להכניס אפילו רק
 91 את ידיו לעזרה ולסמוך, מה שאין כן בשחיטה, שיכול לעמוד מחוץ
 92 לעזרה לגמרי ולשחוט בסכין ארוכה.
 93 הגמרא מבאיה גירסא אחרת בברייתא: רַב הֶסְדָּא מְתִינִי אִיפְכָא -
 94 רב חסדא שונה את הדרשה בברייתא להיפך, נאמר בתורה 'וְסָמְיָה'
 95 'וְשָׁחַט', מֵה שְׁחִיטָה כשרה דווקא בְּטְהוֹרִין, אִךְ סְמִיכָה כשרה
 96 דווקא בְּטְהוֹרִין, ולגירסא זו נמצא שלומדים את דין הסמיכה מדין
 97 השחיטה.
 98 אף לגירסא זו שואלת הגמרא: מֵאָ שְׂנָא - במה שונה שְׁחִיטָה,
 99 שסובר התנא שפסולה בטמאים מדאורייתא, אם משום דְּכֵתִיב בה
 100 'לִפְנֵי ה'', ולכן טמא שאינו יכול להכנס לעזרה אינו כשר לשחוט.

1 המשנה מבארת שבעבודות שהם פסולים להם, אין מחשבת פיגול
 2 שלהם פוסלת את הקרבן: וְכוּלָן - כל הפסולים שְׁקִיבְלוּ אֶת הַדָּם
 3 במחשבת 'חוי' לְיָמֵנּוּ, וְכֵן אם קיבלו את הדם במחשבת 'חוי'
 4 לְמִקְוֵאוֹ, כיון שהם פסולים לעבודה זו של קבלת הדם, לכן אף
 5 שחשבו מחשבת פיגול לא נפסל הקרבן במחשבתם, אלא אִם יֵשׁ -
 6 אם נשאר בצוואר הבהמה מִדָּם הַנֶּפֶשׁ - דם שהנפש יוצאת בו,
 7 שהוא הדם הכשר לזריקה (להלן ז.ה), יְחִוִּיר הַכְּשֵׁר וְיִקְבַּל את
 8 הדם בכשרות, ויזרקנו על המזבח.
 9 המשנה מבארת את הדין באופן שתחילת וסיום העבודה היו
 10 בכשרות, ובאמצע הפסיק הפסול: קִיבֵל הַכֹּהֵן אֶת הַדָּם וְנָתַן אוֹתוֹ
 11 לְפָסוּל, אין הדם נפסל בכך, אלא יְחִוִּיר הפסול את הדם לְכִשְׂרָה
 12 ויזרקנו הכשר על גבי המזבח. וכן אם קִיבֵל כהן כשר את הדם בְּיָמֵינוּ
 13 - ביד ימין, כדונו, שעבודה נעשית רק בימין, וְנָתַן לְשִׂמְאלוֹ, אינו
 14 נפסל בכך, אלא יְחִוִּיר את הדם לְיָמֵינוּ ויוליכנו למזבח. וכן אם קִיבֵל
 15 בְּכַף קֶדֶשׁ כדונו, וְנָתַן - ושפכו לְכַף חוּל, ויְחִוִּיר לְכַף קֶדֶשׁ. וכן אם
 16 נִשְׁפָּךְ הַדָּם מִן הַכֵּל עַל הָרֶצֶפֶת, וְאִסְפוּ מהרצפה, כִּשְׂרָה.
 17 המשנה מבארת את הדין באופן שזרק הפסול את הדם שלא במקום
 18 הזריקה: וְנָתַנו - זרק אחד מהפסולים את הדם עַל גְּבִי הַכֶּבֶשׂ, שאין
 19 הזריקה כשרה שם, וכן אם זרקו על המזבח עצמו שְׂלֵא כְּנֵגֵד הַיְסוּד
 20 - במקום שאין תחתיו יסוד, שאין הזריקה כשרה אלא כנגד היסוד,
 21 וכן אם נָתַן אֶת הַיְצִיתָנִין לְמִטָּה' לְמַעְלָן - זרק דם של קרבן שדינו
 22 לזרוק במזבח החיצון למטה מחוט הסיקרא, וזרקו למעלה ממנו, וכן
 23 אם נתן אֶת הַיְצִיתָנִין לְמַעְלָן לְמִטָּה - דמו של קרבן שדינו לזרוק
 24 למעלה מחוט הסיקרא וזרקו למטה, וכן אם נתן אֶת הַיְצִיתָנִין בְּפָנִים'
 25 בְּחוּץ - זרק דם שדינו להיזרק על מזבח הפנימי, וזרקו על מזבח
 26 החיצון, וכן אם נתן אֶת הַיְצִיתָנִין בְּחוּץ, בְּפָנִים, אף על פי שזריקה
 27 זו פסולה, אין הקרבן נפסל בכך, וְאִם יֵשׁ - אם עדיין נשאר בצוואר
 28 הבהמה מִדָּם הַנֶּפֶשׁ, יְחִוִּיר הַכֹּהֵן לְכִשְׂרָה וְיִקְבַּל.
 29
 30 שנינו במשנה: 'כל הפסולים ששחטו שחיטתן כשירה'. הגמרא
 31 מקשה סתירה בין משנתנו לברייתא. מקשה הגמרא: מלשון המשנה
 32 שְׂשֻׁחָטוּ, משמע שרק בְּדִיעָבֵד - שכבר שחטו, אִין - כן, הקרבן
 33 כשר, אבל לְכַתְּחִילָה לא ישחטו, שאם היה מותר להם לשחוט
 34 לכתחילה היתה המשנה אומרת 'כל הפסולים שוחטין'. וְרַמִּינָהוּ -
 35 וקשה על כך ממה ששינוי בברייתא, שם הובא מקור הדין ששחיטה
 36 כשרה בפסולים, וכך שינוי בה, נאמר בתורה לגבי קרבן עולה (ויקרא
 37 א ה) 'וְשָׁחַט אֶת בֶּן הַבְּקָר לִפְנֵי ה'', ומכך שלא נאמר 'ושחט הכהן' יש
 38 ללמוד שְׂשֻׁחָטָה בְּזֶד בְּשָׂרָה, שְׁשֻׁחָטָה בְּשָׂרָה בְּזֶד וּבְנִשְׁיִים
 39 וּבְעֵבְרִים וּבְטְמָאִים, וְאֵפִילוּ בְּקֶדְשֵׁי קֶדְשִׁים. ממשכה הברייתא
 40 ואומרת: אוֹ אִינוּ - שמא אינו כן, ואין הפסוק עוסק בזרים אֵלָא
 41 בְּכֹהֲנִים. תמהה הברייתא: אֲמַרְתָּ - וכי אתה אומר שיש לפרש
 42 ש'ושחט' הוא דווקא בכהן, וְכִי מֵאִין פִּאֲתָהּ - מהיכן יש לך ללמוד
 43 ולהצריך כהונה, הרי לא הוזכר כלל כהן בשחיטה. משיבה
 44 הברייתא: אכן יש ללמוד ולפרש כך, מִכָּלל שְׂנַאמֵר - מתוך
 45 שהפסוק כלל ואמר 'וְאִתָּהּ וּבְנֵיךָ אֲתָךְ תִּשְׁמְרוּ אֶת בְּהוֹנֹתְכֶם לְכָל
 46 דְּבַר הַמִּזְבֵּחַ' (במדבר יח ז), שמשוק זה לומדים שעבודת המזבח אינה
 47 כשרה אלא בכהנים, יָכוֹל הייתי לומר שאִךְ בְּשֻׁחָטָה יש צורך
 48 בכהן, שאף היא בכלל עבודת המזבח, תְּלָמוּד לוֹמֵר - לומדת
 49 הברייתא את הדין מדרשה אחרת, נאמר (ויקרא א ה) 'וְשָׁחַט אֶת בֶּן
 50 הַבְּקָר לִפְנֵי ה' וְהִקְרִיבוּ וְגו' בְּנֵי אֶהָרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת הַדָּם; ומה

הוא, ואיך ידחה עשה של פסח, את העשה של ביאת הטמא למקדש. 58
 מתרצת הגמרא: אָמַר לִיה עולא לרב הושעיא, מַפְנֵךְ – ממשאך 59
 שבאת להכביד עלי, אכביד עליך, כלומר מהברייתא שהבאת 60
 להקשות עלי, יש לדחות קושייתך. שהרי הברייתא עוסקת במצורע, 61
 ושאני – שונה הוא דין המצורע, שגזירת הכתוב היא להתיר לו 62
 להכניס ידו לעזרה אף על פי שמחוסר כיפורים הוא, ואסור לו ליכנס 63
 לעזרה, והואיל והותר לְצַרְעָתוּ – לפי שהותר לו איסור הכנסת היד 64
 שמחמת טומאת צרעתו לצורך מתן הבהונות, שהרי הוא עדיין 65
 מחוסר כיפורים ויש עונש כרת בכניסתו לעזרה, הותר לְקַרְיָו – 66
 הותר לו גם איסור הכנסת היד שמחמת טומאת קרי, לצורך מתן 67
 הבהונות. 68
 הגמרא דנה בחידושו של עולא, שכשהתורה התירה איסור אחד 69
 באופן מסוים, התירה גם אם ישנו איסור אחר שהצטרף עמו: אָמַר רב 70
 יוסף, קָכַבַר עוֹלָא – מדברי עולא שאמר 'הואיל והותר לצרעתו 71
 הותר לקרי' יש ללמוד דין נוסף, נאמרה הלכה בקרבן פסח, שאם 72
 רוב ישראל טמאים בטומאת מת, מקריבים את הפסח בטומאה, אבל 73
 אם הם טמאים בטומאת זב, אין טומאתם נדחית ואין הפסח קרב. ולפי 74
 דברי עולא, אם רִוְּןָן של ישראל היו טמאים בערב הפסח טומאת 75
 זבים, ונֶעֱשׂוּ בו ביום (לאחר שנטמאו בזיבה) מִמָּאֵי מְתִים, הוֹאִיל 76
 והותרו לְמוֹמְאָתָן – כיון שהותרה טומאת המת בכדי להקריב קרבן 77
 הפסח, הותרו לְזִבְתָן – הותרה גם טומאת זיבתם ויקריבו את הפסח. 78
 אביי דוחה את דינו של רב יוסף: אָמַר לִיה אַבְיִי לרב יוסף, מִי דָמִי 79
 – וכי דומה דין זה לדינו של עולא, הרי באופן זה אירעה תחילה 80
 טומאת זיבה, שלא הותרה כדי להקריב את הפסח, ורק אחר כך 81
 אירעה טומאת מת שהותרה, ואם כן, מוֹמְאָה – טומאת המת שבאה 82
 אחרונה, לאחר שכבר היו טמאים בזיבה, אִישְׁתַּרְאֵי – היא שהותרה, 83
 אבל טומאת זִבְתָּה שבאה קודם, לֹא אִישְׁתַּרְאֵי – לא הותרה 84
 ובמקומה עומדת, ואינו דומה למצורע שקדמה טומאת צרעתו 85
 והותרה כבר, וכיון שחל ההיתר אין טומאת הקרי שבאה אחר כך 86
 חמורה מטומאת הצרעת כדי לאסרו, אבל כאן, שקודם נטמאו בזיבה 87
 ואין טומאתם נדחית, לא מועיל מה שנוספה עליהם טומאה כדי 88
 להתיר להם להקריב. 89
 המשיך אביי ואָמַר לִיה לרב יוסף, דְלָמָּא הָכִי קָאָמַר מַר – שמה גם 90
 כוונתך היתה לאופן הזה, אם רִוְּןָן של ישראל היו מִמָּאֵי מְתִים בערב 91
 הפסח, ונֶעֱשׂוּ אחר כך טמאים בטומאת זבים, הוֹאִיל והותרו 92
 לְמוֹמְאָתָן – לטומאת מת, שהיתה קודמת, הותרו אף לטומאת 93
 זִבְתָּן, ודין זה דומה יותר למצורע שראה קרי. 94
 אָמַר לִיה רב יוסף לאביי, אִין – אכן לכך התכוונתי. 95
 ממשיך אביי ודוחה גם דין זה: וְאֶפְתֵּי לָא דָמִי – עדיין אין דין זה 96
 דומה למצורע שראה קרי, שהרי מְצוּרְעַת שמכניס ידיו לבהונות, 97
 הִיתִירָא הוּא – היתר גמור הוא, שכן גזרה עליו התורה שיכניס ידיו 98
 אף שהוא טמא, ובאופן כזה נאמר הדין 'הואיל ואִישְׁתַּרְאֵי אִישְׁתַּרְאֵי' 99
 – הואיל והותרה טומאת צרעת לגמרי, הותרה גם טומאת קרי, מה 100
 שאין כן מוֹמְאָה – ציבור של טמאי מת שמקריבים קרבן פסח, לא 101
 הותרה טומאתם, אלא דְחִוּיָה הוּא – הטומאה נדחית מפני הפסח 102
 בקושי ולא נעשית בהיתר גמור, וצריכה לריצוי הציץ. ואם כן יש 103
 לומר לָהּ אִידְחָא – דווקא לטומאת מת חלה הדחייה, אבל לָהּ 104
 לֹא אִידְחָא – לטומאת זיבה לא חלה הדחייה. 105
 הגמרא מביאה את דברי רבא שחולק ודוחה את חילוקו של אביי: 106
 אָמַר לִיה רַבָּא לאביי, אֲדַרְבֵּה, אִפְסָא מִסְתַּבְרָא – מסתבר לומר 107
 להיפך, מְצוּרְעַת דְחִוּיָה הוּא – שאיסורו הותר לגמרי, רק לחלוק 108
 על עולא ולומר לָהּ אִישְׁתַּרְאֵי וְלָהּ לֹא אִישְׁתַּרְאֵי – רק לענין 109
 טומאת צרעתו התירה התורה להכנס, ולא לענין טומאת קרי, אבל 110
 איסור מוֹמְאָה בקרבן הבהא בטומאה דְחִוּיָה הוּא, שלא הותרה 111
 הטומאה לגמרי אלא רק נדחית מפני מצות הקרבת הקרבן, מַה לִּי 112
 חַד דְחִוּיָה מַה לִּי שְׁתֵּי דְחִוּיָה – אין חילוק בין דחייה של איסור אחד 113
 לדחיית שני איסורים. 114

הרי במקרה נמי כתיב 'לפני ה', ויש ללמוד מכך שסמיכה כשרה 1
 רק בטהורים, ואם כן מדוע יש צורך ללמוד זאת בהיקש משחיטה. 2
 מתרצת הגמרא: אין ללמוד מהפסוק שטמא אינו יכול לסמוך, שהרי 3
 אֶפְשָׁר דְמַעֲיִיל יִדְיָה וְסַמְיָה – יכול הטמא לעמוד חוץ לעזרה 4
 ולהכניס ידיו ולסמוך (וסובר התנא שביאה במקצת אינה נחשבת 5
 ביאה האסורה). 6
 מקשה הגמרא: אם כך, בְשִׁחִיטָה נְמִי אין ראייה מהפסוק 'לפני ה' 7
 שטמא פסול, שהרי אֶפְשָׁר דְעָבִיד – יכול הוא לעשות סָבִין אַרְוֵבָה, 8
 ויעמוד מחוץ לעזרה, וְשָׁחִיט בתוך העזרה, לפני ה'. מתרצת הגמרא: 9
 הָא מְנִי – ברייתא זו כדעת מי היא שנויה, כדעת שְׁמַעוֹן הַתִּימְנִי 10
 הוּא, דְתִנְיָא בברייתא, נאמר בפסוק (ויקרא א ה) 'וְשָׁחִיט אֶת בֶּן הַבְּקָר 11
 לְפָנַי ה'', ומשמע שרק בן הבקר צריך להיות 'לפני ה', בעזרה, וְלֹא 12
 – ואין צורך שיהא הַשּׁוֹחֵט לְפָנַי ה'', אלא יכול לעמוד חוץ לעזרה. 13
 שְׁמַעוֹן הַתִּימְנִי חולק ואומר, מִנְיָן שִׁיחִיו דִּינִי שֶׁל שׁוֹחֵט לְפָנַי מִן 14
 הַנְּשָׁחֵט – מן הבהמה, כלומר, שגם השוחט צריך להיות בעזרה, 15
 תְּלַמּוּד לומר 'וְשָׁחִיט אֶת בֶּן הַבְּקָר לְפָנַי ה'', שהשוחט אֶת בֶּן 16
 הַבְּקָר הָא לְפָנַי ה', ו'שחט' האמור בפסוק שיהא 'לפני ה', אין 17
 הכוונה למעשה השחיטה, אלא שהאדם השוחט יהיה לפני ה'. 18
 הגמרא מבארת את הדעה שהובאה לעיל (ע"א), שביאה במקצת 19
 שמה ביאה: אָמַר עוֹלָא, אָמַר רִישׁ לְקִישׁ, טַמְא שְׁחֵכְנִים יָדוּ לְפָנַי 20
 מן העזרה, לִוְקָה, שְׁנַיְאָמַר (ויקרא יב ד) 'בְּכָל קֹדֶשׁ לֹא תִנַּע וְגו' וְאֵל 21
 הַמִּקְדָּשׁ לֹא תָבֵא עַד מְלֵאת יָמֵי טְהוֹרָה/ מְקִיֵּשׁ הַכְּתוּב בִּיָּאָה שֶׁל טַמְא 22
 לַמִּקְדָּשׁ, לְנִינְיָה שֶׁל טַמְא בַּקְדָּשִׁים, מַה נְנִינְיָה בַּקְדָּשִׁים בְּמִקְצַת 23
 מגופו של הטמא שְׁמָה נְנִינְיָה לעבור בלא תעשה, שהרי סתם נגייעה 24
 היא במקצת מגופו, אָף בִּיָּאָה בְּמִקְצַת מגופו למקדש, שְׁמָה בִּיָּאָה 25
 שהטמא לוקה עליה. 26
 הגמרא מקשה על דברי עולא מברייתא: אִיתִיבָהּ – הקשה רב 27
 הוֹשַׁעְיָא לְעוֹלָא, מהברייתא העוסקת במצורע העומד ביום השמיני 28
 לטהרתו, שהוא יום הבאת קרבנותיו וצריך להכניס חלק מגופו 29
 לעזרה (היינו העזרה הפנימית שהיא מחנה שכינה) כדי לקבל מהם 30
 האשם ומלוג השמן על תנוך אזנו ובהונות ידיו ורגליו, וכך שנינו בה, 31
 מְצוּרְעַת שְׁחָל יוֹם הַשְּׁמִינִי שְׁלוֹ לְהִיט בְּעֶרֶב הַפֶּסַח, וְרָאָה קְרִי בֹ 32
 בְּיוֹם, ובעל קרי אינו יכול להכנס להר הבית (שהוא מחנה לוי), 33
 וְטָבַל, אָמְרוּ חֻכְמִים אָף עַל פִּי שְׁאִין טָבּוּל יוֹם אַחֵר שֶׁל טוֹמְאָה 34
 קרי נְכַנְס לַהֲר הַבַּיִת, משום שדינו כזב שאסור לו להכנס גם למחנה 35
 לוי, ואף שטבל סובר התנא שטבול יום של זב דינו כזב, מכל מקום 36
 טבול יום זה, שהוא גם מצורע שחל שמיני שלו בערב פסח, נְכַנְס 37
 להר הבית לצורך מתן הדם על הבהונות ויכול להכניס ידיו לעזרה 38
 לצורך מתן הבהונות, כדי שיטהר מצרעתו ויכול לאכול את פסחו 39
 בערב. והטעם שהותר לו להכנס להר הבית, לפי שמוֹטָב שְׁבִיבֹא 40
 עֲשֵׂה שֶׁל הַקְּרַבַּת קְרָבָן פֶּסַח, שִׁישׁ בּוֹ פֶּרֶת – שהנמנע מלקיימו במזיד 41
 עונשו כרת, ויִדְחָה עֲשֵׂה שֶׁל כְּנִיסַת בעל קרי להר הבית, שְׁאִין בּוֹ 42
 פֶּרֶת. 43
 וְרַבִּי יוֹחָנָן אָמַר – רבי יוחנן חולק וסובר שְׁדָבַר תוֹרָה – מדאורייתא, 44
 טבול יום מטומאת קרי, אִפִּילוּ עֲשֵׂה אִין בּוֹ שֶׁלֹּא להכנס להר הבית, 45
 שְׁנַיְאָמַר (דה"י ב' כה) 'וַיַּעֲמֵד הוֹשַׁעְיָא בְּקַהֲל יְהוָה וַיְרוּשְׁלֵם בְּבֵית ה' 46
 לְפָנַי הַחֲצֵר הַחֲדָשָׁה, וזהו כינוי להר הבית, וּמָאֵי – מדוע נקרא שמו 47
 חֲצֵר הַחֲדָשָׁה, אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, לְפִי שְׁחִידְשׁוּ בַּהּ דְבָרִים (הַרְבֵּה) שֶׁל 48
 הלכה, וְכָךְ אָמְרוּ, 'טָבּוּל יוֹם' אֵל יָכֻנְס לְמַחְנֵה לְוִיָּה, הרי שאיסור 49
 זה מדרבנן. ואף שזב אסור מהתורה במחנה לוי, סובר רבי יוחנן 50
 שטבול יום של זב, אינו כזב. אבל התנא בברייתא שסובר שעובר 51
 בעשה, סובר שטבול יום של זב, הרי הוא כזב. 52
 מסיים רב הושעיא את קושייתו: וְאִי אִישְׁתַּרְאֵי בִּיָּאָה בְּמִקְצַת שְׁמָה 53
 בִּיָּאָה – ואם תאמר שביאה במקצת נחשבת לביאה ואסורה, הִיבִי 54
 מַעֲיִיל יִדְיָה בְּפַהּוֹנוֹת – איך מצורע זה שהוא בעל קרי מכניס ידיו 55
 לעזרה למתן בהונות, הרי אִידִי וְאִידִי – זה וזה, כלומר גם מצות 56
 אכילת הפסח וגם האיסור לטמא להכנס לעזרה, עֲשֵׂה שִׁישׁ בּוֹ פֶּרֶת 57